



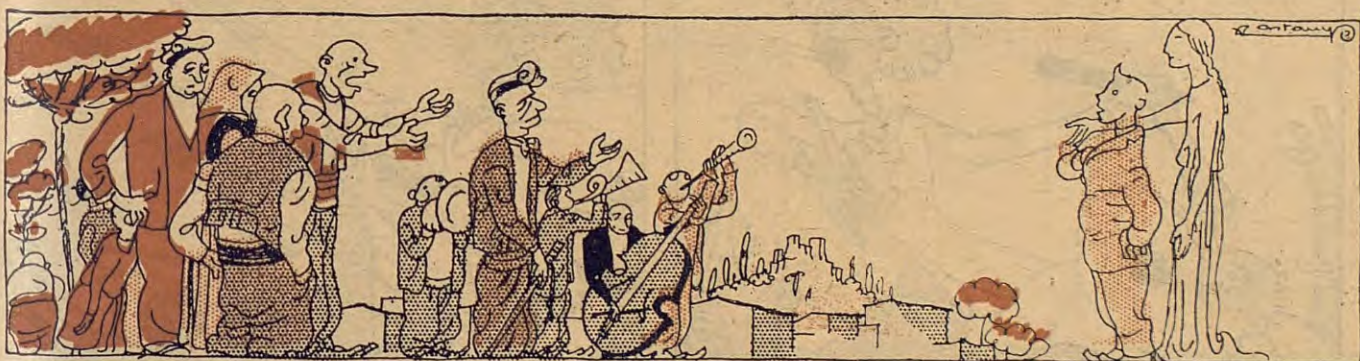
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

(Continuació)



El despertar d'en «Pepito» i la princesa fou ple de sorpresa: el drac, posseït d'una folia musical, arrencava notes estranyes del contrabaix.

I això ho va aprofitar el nostre heroi per a fugir amb la princesa més depressa que corrents.



L'arribada al poble fou triomfal. En «Pepito» va explicar que havia mort el drac a cops de puny i que retornava vençedor amb la satisfacció de que mai més es tornaria a parlar de la maleïda fera.



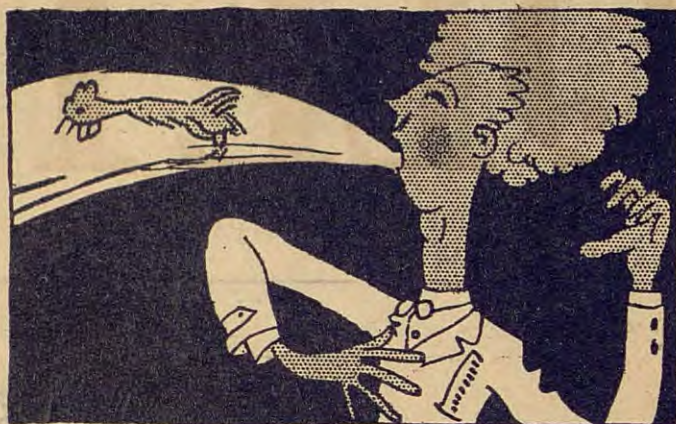
El casament d'en «Pepito» amb la princesa fou un esdeveniment memorable, car tothom, admirat, els hi tirava flors i els victorejava. Més, calqueu la sorpresa dels habitants de la vila, quan, a la nit...



van veure's obligats a llevar-se per uns forts sorolls misteriosos, i veieren al drac que tocava el violon!

(Continuarà)

EL BARBER TENOR



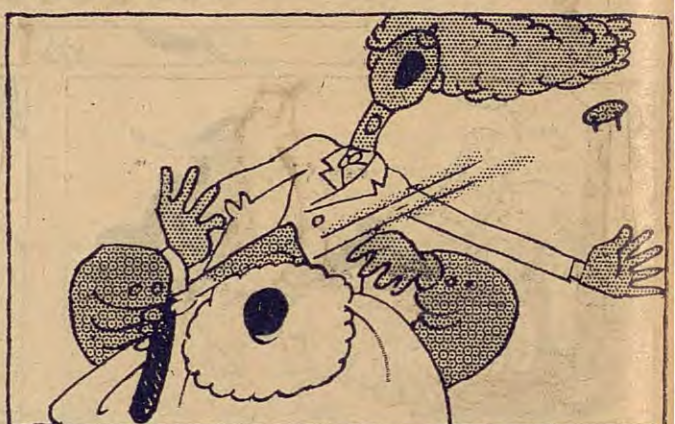
El barber Rosicler—qui té una veu de rossinyol que enamora—vol emular la glòria d'en Gayarre.



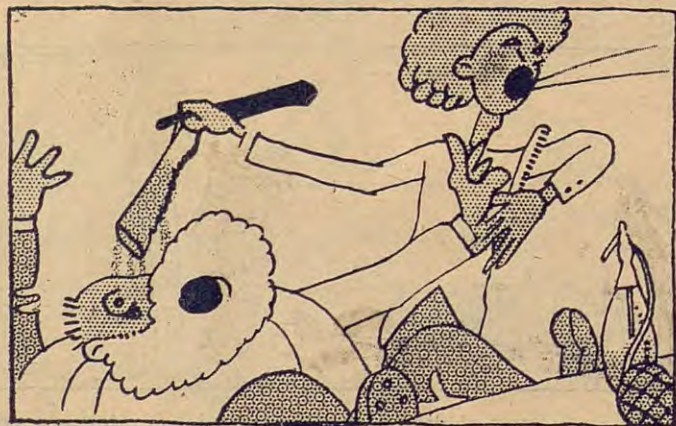
Els clients de la botiga hi estan embabiecats, car, mentre afaïta, allò és un davassall de «filatures» i «gorgoritos» de ço més clàssic.



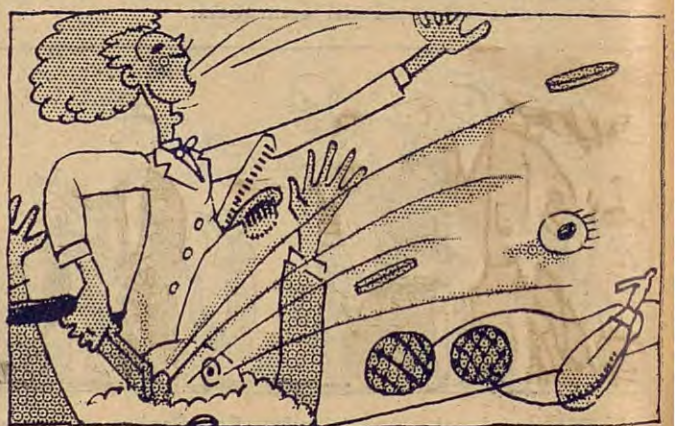
Però tot té els seus avantatges i els seus inconvenients. De vegades, portat per l'entusiasme de l'agut...



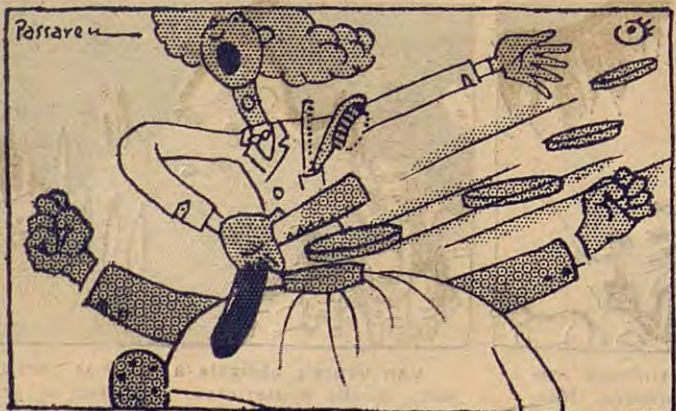
...es distreu de la bona cura amb que han de moure's les mans.



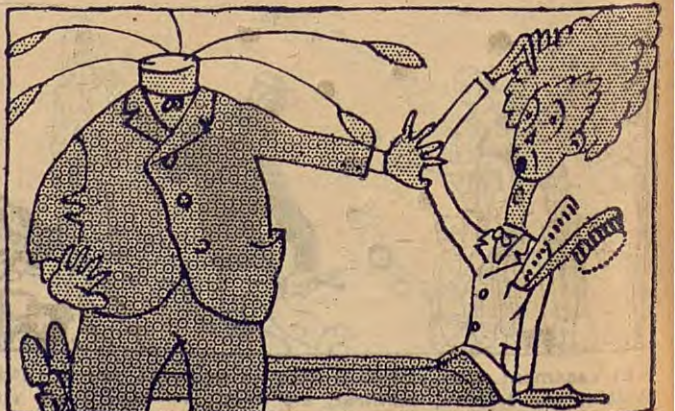
I «si bemol» per aquí...



...i «sostingut» per allà...



...i un «fiatto» per final...



...deixen al client en la forma que hom pot veure.



Era gran, grandiosa, descomunal, la preocupació d'en Naciró per a gastar la fortuna: tot el dia el passava rumiant.

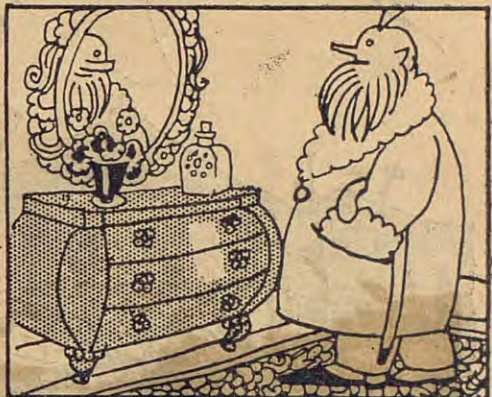
En Miliu Naciró s'embarca



El seu cap era un quadro cubista. Si compraria un auto, una torre a Vallcarca; si tindria criats i xòfers; si adquiriria mobles, tapiços... Però ço que li agradà més...



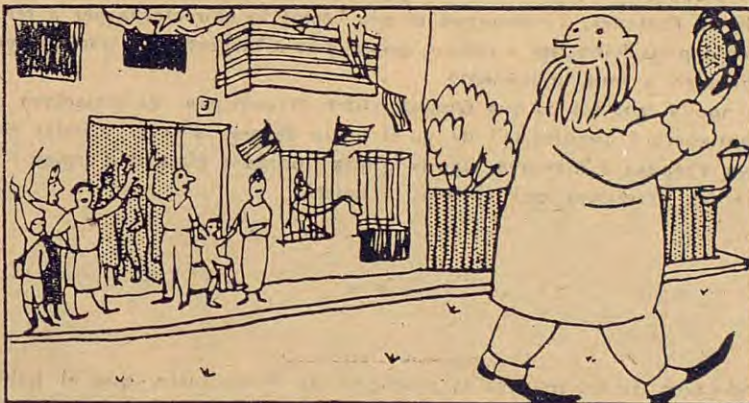
...continuà essent la somniada col·lecció de feres. A aquest fi començà a arregar «mundos» i maletes, gairebé sense repòs.



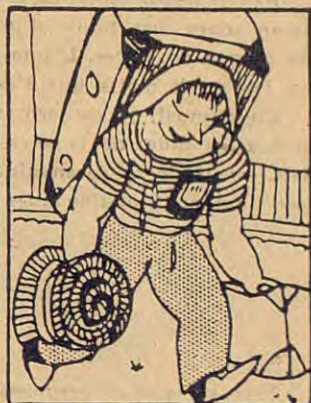
Es vestí nou de trinca de cap a peus i en el moment de mirar-se en l'espill es considerà l'home més feliç de la creació.



En veritat es té de dir que semblava talment un gentlemant, un elegant de tota la vida, un noi-«bien» dels més xirois.



El dia del comiat, tots els veïns es llençaren al carrer, fortament encuriots. L'instant solemne de la marxa...



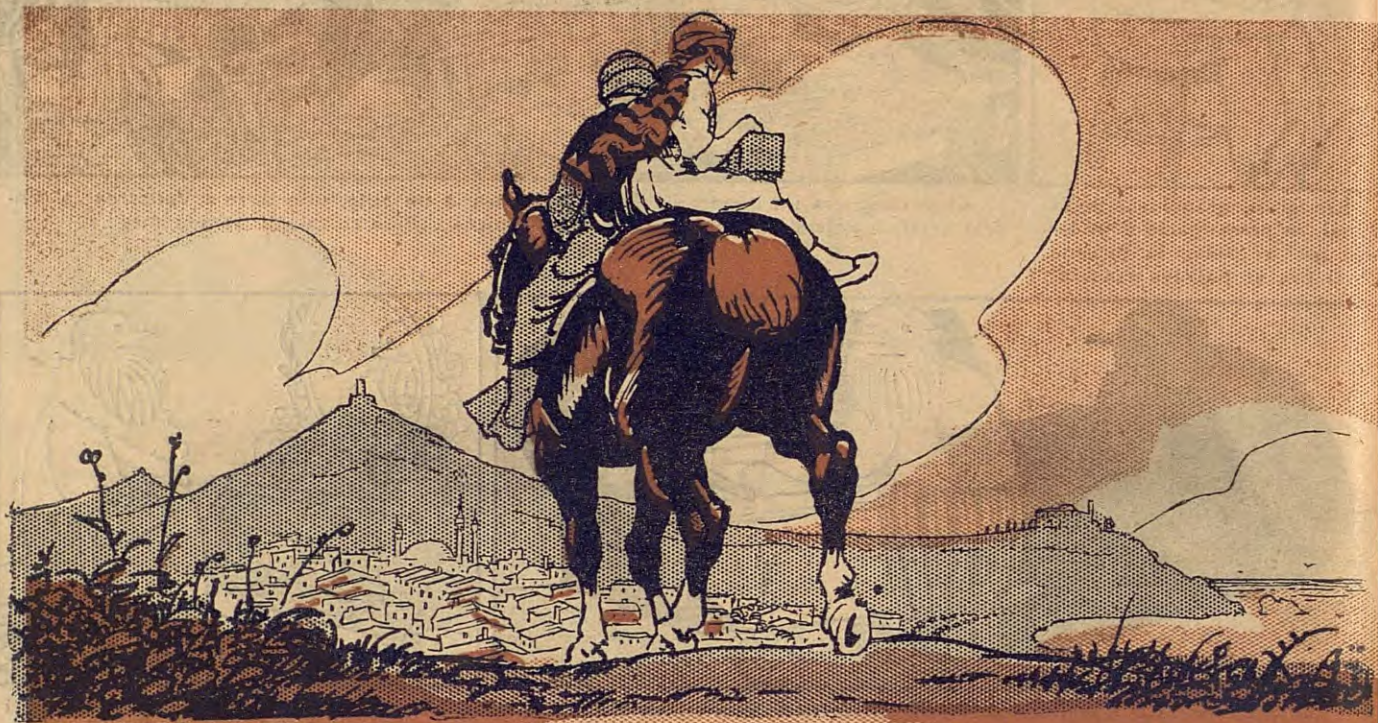
...fou un esdeveniment per a tothom, menys per a el camàlic que gairebé no podia amb un pes tan excessiu.



Per fi, vegé coronat el seu desig! Aquella mateixa nit sortí el vapor i en Naciró, sobre coberta, contemplava Barcelona que, aïl qui sap quan tornaria a veure.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)



Per fi pogué dominar-se i s'avingué a representar el paper d'atracció extraordinària que se li havia assignat. El posaren sobre una taula al mig de l'estança, i romangué al seu costat la «directora» per a tenir cura d'ell i assabentar-lo de ço què devia fer. L'amo tenia prou feina per a cobrar, posat dret a la porta, als que anaven entrant i per a evitar que ho fessin els molts que s'esperaven a fora, impacients.

En Samuel, ja conformat, anava fent tot ço que Glumdalclitch li indicava. Es passejava amunt i avall de la taula; prenia un didal de la seva amigueta i omplint-se'l de vi el bevia després d'haver brindat en curtes paraules a la salut dels espectadors; desenvainava l'espasa i marcava alguns punts i parades d'assalt d'armes i finalment responia amb perfecte accent brobdinyaquès a les preguntes que li feia la noieta.

* * *

Tots els que el veien ponderaven de tal manera lo prodigiós de l'espectacle, que el poble s'empenyia per a poder entrar. I així s'omplí dotze i catorze vegades durant el primer dia l'estança de gent encuriosida i estranyada. Encara que la gran majoria s'accontentava en contemplar la meravellosa visió del Grildrig sense fer altres manifestacions que les naturals en casos d'aquesta mena, no les pogué evitar que algun mal educat intentés molestar al pacient protagonista. Fins hi hagué un estudiant, un bon xic massa bromejador (?), que li tirà una avellana al cap amb tanta fúria, que si arriba a ensopegar el cap li hauria fet saltar el cervell, car el projectil resultava de les dimensions aproximades d'un meló.

En arribar la nit, Gulliver estava realment fatigat. A més del treball físic acomplert, l'havia aclaparat la seva excitada nerviositat i l'erforç que havia tingut de fer per a no esclatar, violent, en forma altament perillosa. No gens-menys, s'adormí profundament i l'àngel de la son li féu la mercè d'uns somnis agradables i reposadors.

* * *

El pagès, devingut sortós empresari, no hi veia de goig, i, veient que la seva bossa s'anava omplenant de moneda, es sentí impulsat per la més forta codícia i determinà portar el «seu» tresor a les principals ciutats del regne, on féu anunciar amb molts dies d'anticipació l'arribada de la meravella humana.

Entre el viatge que es feia sempre a cavall—encara que instal·lat Gulliver en una més còmoda caixa—i les successives representacions que es donaven gairebé durant tot el dia, el nostre heroi anava decandint d'una faisó tal que preocupava fonament a la bona Glumdalclitch, la qual s'apressava en tota ocasió a fer menys penosa la vida del seu estimat Grildrig.

Finalment, quan ja feia dos mesos que durava la «tournée», arribaren a Lorbruldrud, que era la grandiosa capital de Brobdinyac, on el pagès-empresari arrendà un gran local en el carrer de més trànsit. L'èxit ja aconseguit en les demés ciutats, culminà en aquella urbs d'una faiso esclatant. Tots els lorbruldrudins desfilaren per l'amplíssim saló on s'exhibia allò que ells nomenaven «caprici de la Naturalesa».

No obstant, amb la corresponent amarga sorpresa, el copdiciós explotador vegé la veritat de la dita que afirma que la felicitat no és mai completa. En efecte, un gran perill amenaçava la continuació d'aquella gesta per a ell tan productiva. El pobre Samuel, ja fadigat en extrem, perdé la gana i emmagria d'una faiso alarmant. Tot feia creure que no era lluny un desenllaç fatal.

* * *

Estava precisament pensant en això, quan comparegué un cavaller enviat pel Rei amb ordre que es presentés immediatament al palau per tal que la Reina i la reial família poguessin admirar la meravella que era el tema de totes les converses. No cal pas dir que aquesta ordre fou obeïda al punt i que pare i filla i... la caixa, es traslladaren a l'esplèndida i extraordinàriament grandiosa mansió que aixoplugava els més alts magnats de la terra.

Fou tal la impressió que causà a la Reina l'exhibició de Gulliver, que desitjà poder-lo adquirir per a tenir-lo sempre més en el palau. Així és que en proposà la compra al copdiciós empresari per una suma considerable que féu obrir uns ulls com unes taronges al sortós pagès. Aquest simulà que rumiava un bon xic, però amb el brill de la gran quantitat d'or que se li oferia i pensant d'altra part que al punt de flaqueza que havia arribat el Grildrig no tindria fenòmen per gaire temps, respongué que, amb tot el sentiment de la seva ànima, no podia pas negar-s'hi per venir de qui venia la demanda.

En Samuel restà molt content del canvi d'amo, però fixant-se en que Glumdelclitch feia un posat tot concirós, precursor potser d'una demostració palesa de fort sentiment, s'adreçà molt atent a la Reina i li suplicà que portés la seva graciositat a admetre a la bona amiga com a dameta de companyia. Amb tota gentilesa hi accedí la gran senyora, després d'haver conseguit fàcilment el consentiment del pagès per mitjà d'un important aditament metàlic a la forta quantitat oferta.

Un cop fora el seu ex explotador, Gulliver remercià, amb boniques paraules, a la Reina el bell geste que li permetria tenir a la vora a la excel·lent companya, i aprofità l'ocasió per a lloar la bellesa de tan alta majestat, la qual—sigui dit en veritat—en restà tan satisfeta, que trobà que el seu nou «Splacknocks» (una mena d'insecte molt bufó de Brobdinyac) era sens cap dubte una petita criatureta plena de gràcia i de gran temperament d'observador.

(Continuarà)



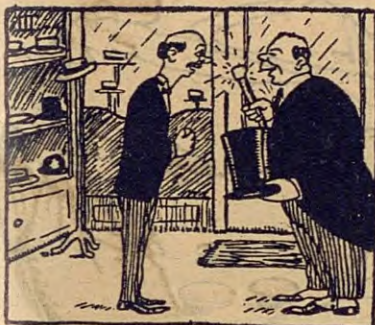
El famós barret de copa de Don Pau Xirinacs



Don Pau Xirinacs era un nou-ric que no sabia com fer-ho per a ostentar en tot moment la seva incalculable riquesa. Sempre usava barret de copa perquè, segons ell, era una prova d'opulència de les més «visibles».



Això passava el primer hivern d'ésser ric. En arribar l'estiu i veure que gairebé tothom portava barret de palla, se li originà un problema. Com el solucionaria?



Don Pau, però, tenia, de tant en tant, idees genials que, posades a la pràctica, donaven resultats sorprenents. Va encarregar a un barreter de gran fama...



...un bon barret de copa, però de palla, que, en ostentar-lo públicament i amb aquell urc que solen gastar els nous rics, causà l'admiració de tothom.



—No trobes que en aquest corredor hi manca un paraigüer?
—Sí.
—No s'amoïnin, senyorets; ja els en hi portaré un.



—.....!



—Aquest negre és un bromista i un murri que es perd de vista.



—Per burla em fa baberotes i empipadores ganyotes.



—Com no pot treure la testa, pagarà cara la festa.



Bona nit tingui! Fins demà!
—Així no et podràs escapar.

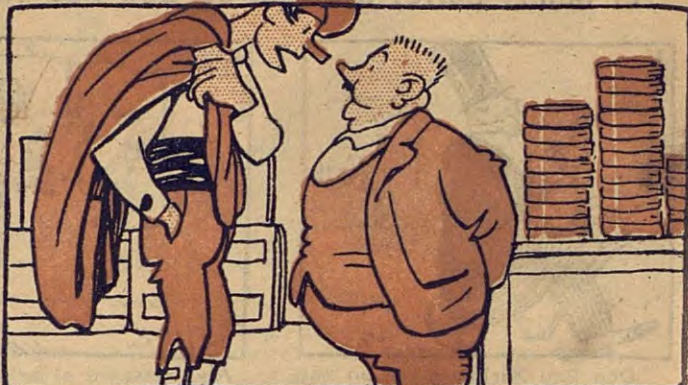
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la . .	»	7'50 »	» amb fulletó novel·la . .	»	8 — »
» » i VIROLET	»	13 — »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6 — »



—Li tinc de dir que per a dur aquests formatges des de Vich, he suat la cansalada.

—Bé, home; un altre dia no en portis tants.



—Farà el favor de formatges, però aquesta vegada no d'Holanda, sinó de Roquefort.—Fixa't bé que aquest és un formatge que si li saps demanar ell sol farà via cap al poble.



—Caratsus! què pesa aquest sac!... Calla! Potser que provés ço que m'ha dit el senyor Francesc.



—Escolti, don Formatge: serà tan amable que vostè mateix volgués anar al poble, i així jo no suaria?



—Deixem-los en terra i provem-ho... Calla! Mira-te'ls com caminen. Mai m'ho hauria cregut!



—Això és un gust; això és una delícia. I arribaré a la botiga més descansat que tothom.



—Ara ja som al poble. Recollim els formatges per a que no es conegui la trampa.

FINAL: El formatge de Roquefort és un veritable automòbil-comestible. Mercès als nombrosos habitants que el poble no necessita medis de transport.



—Noi; no m'explico com és que amb tan pes que portes arribes tan descansat.